

wahhele näppiätsise jänud. Ma rāgin tōt; tulge appi! — Nūid tōttasid kōrtsō wōderad perremehhega seltis imet watama; iggamees wōttis udja mis kätte juhtus: üks eino:ango, teine sōnniko:argi, kolmas raud:kango, neljas ja wies teiwa ning roika, kōrtsi:mees tulli ahjo:argiga, naine jälle kurrifaga; igga:üks ihaldas karro:kassokat wirrotada. Messikāp kuulis rahwa kārta ikka liggemale jõudma ja kiskus irmsas surma äddas pä waewaga pakko wahhelt wälja, agga karwad jäiwad werrise nahhaga näppiätsise mälestuseks. Ei wōinud äddalisemat ellajat Ma peal olla kui Messikāp praego werrise silmanāo ja niinaga pakko kōrwas; pä olli peasnud agga kāppad alles näppiätsis. Seal kiskus ta wiimse raamoga neid äk:litset wälja, et lūned jo nahk kui kindad mahha jäid, ja jampsis kange wallo pārrast otsego pōrane. Se olli Reinowadderi lubbatud kārje:messi. Karro pūhherdas werre sees, sest nūllitud kāppad ei lastnud seista, kōndida egga romada. Perremees ruttas lõhna andma, ja kōit les teinaga seltis tulnud tōttasid karro wemmeldama, iggalühhel kindel nōu, Messikāppale otša tehha. Kōrtsimees torkis pikka ahjoargiga eemalt, mõned teised, les liggemale ussatastid, wopssid mitme riistapuga, mis ial kätte juhtus; seppal olli wassar ja piibid, küllameestel sabhad, kirwed ja nujad, naestel koonalpuud, tunglad, walikailad, kassikogud, toobripuud ja muud majjariistad. Messikāp wingerdas suggejade kätte al kui roomalene.

Uega mõda jooksis kōit kulla kōkko ja naiste kissa kuulus pennikoorma maad. Riwwid lendasid iggalt poolt ja matsud saddasid rahhe lombel karro selga. Seal kōi üks tuggew mees nujjaga Messikāppale päbbe, et tulluke silmast wälja purtsas; raste wopso peale kargas Messikāp pool uimane maast ülles ja pōrasel jampsil tormas ta otsekohhe naiste ulka, les kōmis:tades üks teise üle kütkali ja selliti kuffusid, mõnimgad suure kassaga jōkke langesid, kus wessi süggaw olli. Kōrtsimik üidis: wadake, nabri:mehhed! miino wafias moor langes jōkke, mõned teised ka; ruttake appi, kulla küllamehhed, ma maksan wadi õllut ja wina pealegi. Siin jäeti karro jälle rahhule, kedda iggamees surnaks piddas, ja kōit jooksis naistele appi, kunnii wiis tükki kaldale pūtti. Senni kui mehhed naist aitamas, roomas karro jōkke ja mõuras wallo pārrast; siiski tahtis ta ennemine wette uppuda kui pikkemalt rahwa äbbemata opisid kannatada. Et weel ial enne kedda ei olnud ujjunud, sellepārrast lootis ta kohhe põhja wauda ja pinalise ellole otša leida. Uga imets pannes panni ta kōggemata täh:hele et wessi kehha kandis ja mõda jōgge eddasi alla wiis. Kui rahwas karro peasmist näggid, üidis mõnni mihhaga: Se luggu tōuseb meile iggaweseks sõimuse! ja sündis õnnetus naiste läbbi. Nūid sõitlesid meh:hed kurjaste naist, et seie tulnud, miispārrast pool: surnud karro nende käest peasnud. Mõhkingad läksid tamme:pakko watama ja leidsid seal karro pä ning